

„Jednu věc si vyjasníme, jo?“ řeknu. „Nevím, kde si vzal ten dojem, že jsem nějaká pipka z bakaláře, co v životě nepřečetla nic než Murakáče, její nejoblíbenější slovo je *kawaii* a na japanologii přišla proto, že se jí líbí Sasuke z *Naruta*.“

Klíma pokrčí rameny.

„Ale věz, že taková nejsem. Literatura mě zajímá už od dětství a chci ji studovat pořádně a do hloubky. A když už jsme u toho Murakamiho, tak toho já mám docela ráda, abys věděl. Neříkám, že je to nejlepší japonskej spisovatel, co kdy žil, ale některý jeho věci jsou fajn. A *Afterdark* do slova zbožňuju. Kvůli němu jsem se mimo jiný začala zajímat o Japonsko. Tak si ty povýšený kecý nech pro sebe.“

Klíma jenom mrká.

„Já tě nechtěl urazit,“ řekne potom.

„Ale konstantně se ti to daří, co jsme se poznali.“

„Tak to promiň.“

„Promíjím. Ale už to nedělej, jo? A teď by mě zajímalo, proč jsme se museli scházet už ve čtyři a ne až v šest. Protože já jsem teď měla sedět na trávě, kde jsem už dvakrát nebyla. A mám strach, že z toho bude průser.“

Tráva my říkáme čtení trávovýho písma.

16.

„Podařilo se mi o tom tvym Kawašitovi něco zjistit,“ položí přede mě Klíma okopírovanou dvojstránku.

„Co to je?“

„Kopie z knížky o Riičim Jokomicuovi. Víš, kdo to byl?“

„Pokud vím, tak taky přispíval do časáku *Bungei džidai*.“

„Přesně tak. Byl to japonskej spisovatel, jenom o čtyři roky starší než Kawašita. Knížka, ze který jsem pořídil tuhle kopii, se jmenuje *Východ a západ: Smutky na cestách Jokomicua Riičiho* a napsal to nějaký Sekikawa Nacuo. Zabývá se Jokomicuovým pobytem v Evropě ve třicátým šestým,“ vysvětluje Klíma, „a koukej,“ ukáže mi doprostřed stránky, „co se tady píše.“

Jokomicu jasně vzpomínal na podnik Hasegawa, nacházející se v osmém bloku čtvrti Ginza. Jokomicua, který mířil na loď do Kóbe, šla až na Tokijské nádraží

vyprovodit majitelka tohoto podniku, mimochodem básnířka haiku, paní Kojo Hasegawa. Její muž, Kintaró Hasegawa, byl rovněž básník. Psal pod pseudonymem Šunsó a po dlouhá léta pracoval jako redaktor časopisu Haikai zašši. Podnik Hasegawa si Šunsó se ženou otevřeli v roce 1931. Do tohoto podniku, kde se často objevoval i Mantaró Kubota či Kijomaru Kawašita, chodil Jokomicu, který sám alkohol nepil, často posedět.

Kawašitovo jméno Klíma v textu podtrhnul.

„No tak to je objev!“ řeknu.

„No, zase takovej objev to není,“ pokrčí rameny Klíma, „ale aspoň víme, že ten Kawašita fakt žil. Začínal jsem mít pocit, že snad vůbec neexistoval. Anebo že to je pseudonym nějakýho jinýho autora.“

Přikývnu.

„Jistý je, že se ve třicátým šestým pohyboval v Tokiu kolem ostatních spisovatelů. A to není všechno,“ vytáhne Klíma z tašky další papír a položí ho před nás na stůl.

„To je ze stejný knížky?“

„Přesně tak. Zkus přeložit tuhle část,“ ukáže mi prstem na jeden ze sloupců.

„Druhýho února roku 1936,“ slabikuju, „vyšel ve čtvrtém čísle časopisu *Bungakukai* text popisující události rozlučky s Riičim Jokomicuem před jeho půlročním odjezdem do Evropy. Zúčastnilo se ho dvanáct spisovatelů, mezi nimi například Hideo Kobajaši či Kijomaru Kawašita. Všichni byli mladší než Jokomicu.“

„Vidíš? Kawašita se reálně pohyboval mezi ostatníma spisovatelama.“

„Hergot to je plodnej zdroj,“ řeknu.

„Jo. Vypadá to, že se Kawašita s Jokomicuem přátelili. Zběžně jsem prolistoval zbytek tý knížky a do třetice se tam ten Kawašita už neobjevil. Je ale velká šance, že na něj něco vyleze v Jokomicuovejch deníkovejch záznamech. Celý jeho dílo visí na netu, takže by neměl bejt problém si to najít.“

Povzdechnu si. Vypadá to, že následující rok strávím přicucnutá k počítači.

„A co ty? Zjistila si něco o tom Kawagoe, kde Kawašita žil?“

Přikývnu a vytáhnu na stůl sešit s poznámkama.

„Zjistila jsem, že to bylo tradičně obchodnický město, který vyrostlo v podhradí Kawagoeskýho hradu, kterej ovšem zvládli během Meidži rozebrat.“

„Japonci a jejich vztah k historickým památkám,“ pozdechne si Klíma.

„V roce 1893 zachvátil Kawagoe požár,“ pokračuju, „během kterýho celý město shořelo. Tenhle motiv se vyskytuje i v *Milencích*, co jsem teda doposud stačila přeložit.“

Klíma přikývne.

„Dál jsem zjistila spoustu podrobností o říčních korytech, železnici a tak podobně. Myslím, že to k ničemu nebude. Ale je to fakt pěkný město, to Kawagoe. Podívej, tady jsem vytiskla fotku.“

„Hezký,“ přikývne Klíma, „připomíná to trochu starý Edo.“

„Podle toho, jak hlavní hrdina v *Milencích* popisuje město, ve kterym žije, bych řekla, že se *Milenci* odehrávají právě v Kawagoe. Obecně mi přijdou hodně autobiografický. Je tam ten požár a dokonce i nějakej Bunzó Kojama, kterej podle všeho v Kawagoe vážně žil!“

„Bunzó Kojama?“ nakloní Klíma hlavu, „o tom jsem nikdy neslyšel.“

„Podle toho, co jsem zjistila, to byl bohatej obchodník s tabákem. Pomáhal Kawagoe vystavět, když shořelo.“

„Aha, to je zajímavý,“ přikývne Klíma.

„Dál jsem z *Milenců* vyčetla, že otec hlavního hrdiny měl umřít v roce 1915 v zahraničí, patrně v Evropě. Nedalo by se to nějak využít při hledání?“

„Tak to pozor,“ odpoví Klíma, „nesmíš si toho hrdinu s Kawašitou moc spojovat. Znáš to. *Smrt autora* a tak podobně. Ale ověřit to můžeme.“

Snažím se nevypadat rozpačitě. Nejsem si úplně jistá, co myslel tou smrtí autora.

„Ty víš, jak Kawašita umřel?“ zeptám se.

Klíma tiše zírá. Něco není, jak by mělo být. Něco se stalo. Přeslechla jsem snad v jeho řeči něco důležitýho?

„Hele, znáš ty vůbec Barthese?“ zeptá se.

Nevím, co odpovědět. To jméno mi něco říká. Možná jsem ho už někde zaslechla. Může to být třeba starší spolužák. Nebo nějaký profesor. Nevím, co říct, abych se úplně neznemožnila.

„Jo, tak trochu,“ pokrčím rameny.

„A tos nenarazila na jeho esej *Smrt autora*?“ zeptá se Klíma, „je strašně slavná. Referuje v ní o vztahu autora a textu, jak by měl být text po vydání interpretované nezávisle na autorovi a tak podobně.“

Au. Málem prokouknu, že o nějakým Barthesovi nemám ani páru.

„Jo... no jasně,“ přikývnu, „na to jsem někde narazila. Ale zapoměla jsem na to.“

Klíma se zatváří, že naprosto nechápe, jak někdo může zapomenout zrovna na Barthesovu *Smrt autora*, ale díky bohu to nijak blíž nekomentuje. Budu si podrobnější informace muset později dohledat.

„Mimochodem,“ zamyslí se Klíma, „jsem si říkal, jestli bys nechtěla trochu pomoci s tím překládáním. Když už jsme se do toho Kawašity tak vrhli, možná bychom měli v první řadě přeložit, co napsal. Bůhví, jaký zajímavý věci tam na nás vypadnou. A vypadala si, že se s tím docela lopotíš.“

Zaváhám. Je fakt, že pomoc bych potřebovala.

„A ty mi chceš pomoci?“

„No, myslím, že už jsem v tom stejně docela namočeněj. A abych ti řekl, samotnýho mě ten Kawašita začal zajímat.“

„Tak dobře,“ souhlasím nakonec, „pomoc by se mi asi hodila.“

„Tak platí. Já už teď musím běžet, protože učím. Zkus přeložit aspoň půlku, ať se příště máme o čem bavit. A já se ti ozvu.“

„Učíš?“

„V jazykovce,“ povzdechne si Klíma, „bandu čtrnáctiletých pubertáčků.“

Představím si, jak se Viktor Klíma před tabulí s fixkou v ruce pokouší čtrnáctiletým holkám vysvětlovat japonskou

gramatiku. Na tváři má přitom smrtelně vážnej výraz. Chudinky holky určitě do jazykovky chodí proto, aby si s popovídaly o manze a anime a ne proto, aby každěj týden zíraly na nabubřelýho Klímu, kterej ideál krásy romantickejch hrdinů z anime splňuje asi tak jako můj elektronicekej slovník.

17.

Přelož půlku. To se snadno řekne. Jenomže mi to nejde tak rychle, jak bych si představovala.

V kabinetě na polici leží v plastovym kelímku usušená cikáda. Zírám na ni a nevím si rady. Sedí na vatovym polštářku, vysušená a ztichlá. Působí to nepřírozeně, protože v Japonsku živý cikády bzučí tak, že to připomíná zvuk cirkulárky.

Vstoupil jsem dovnitř.

V obchodě s psacími potřebami voněla tuš. Zvláště, nasládle, tak jako nevoní nic jiného na světě. Uvnitř bylo ticho, přítmí a jenom občas sem dolehl hlasitější výkřik z hlavní ulice.

„Dobrý den,“ řekl jsem, ale nikdo mi neodpověděl.

Místnost nebyla velká. Na stěnách visely ze stropu papíry s nápisy, kolik stojí zboží uklizené v košících na zemi podél zdí.

„Dobrý den, mladý muži. Čím vám posloužím?“ pohnulo se cosi uprostřed košíků v rohu místnosti. Málem jsem vykřikl, jak jsem se lekl. Byl to prodavač. Měl na sobě tmavé kimono. Zprvu jsem si ho vůbec nevšiml. Teprve když jsem chtěl sáhnout do košíku po mé pravici, oslovil mě. Rozbušilo se mi srdce.

„Potřebuji štětec,“ odpověděl jsem.

„A jaký štětec byste si ráčil přát?“

„Ten nejobyčejnější,“ řekl jsem.

„Ten nejobyčejnější?“ zvedl prodavač tázavě obočí, „a pročpak? Netouží mladý pán po něčem speciálnějším?“

Vzpomněl jsem si na otcův krásný štětec s perleťovou rukojetí, ale zavrtěl jsem hlavou.

„Já štětce ztrácím.“

Prodavač mě probodl pichlavýma očima.

„To je škoda,“ řekl, „takový štětec, když se o něj hezky staráme, k nám přilne a o to krásnější znaky potom píše.“

„Dopravdy?“

„Ano,“ přikývl prodavač a potom mi podal nádherný černý štětec se vzorem zlatých vážek na rukojeti. Uchopil jsem ho a okamžitě jsem zatoužil jej vlastnit. Něco tak nádherného jsem nikdy předtím neviděl. Vážky se zlatě mihotaly na černém pozadí a vypadaly, že se každou chvíli vynesou a odletí, jako by byly živé.

„Kolik stojí?“ zeptal jsem se. Ale prodavač se rozesmál.

„To je ten nejdražší, co tu mám,“ řekl. Podal jsem mu štětec zpátky.

„Já bych prosil obyčejný,“ řekl jsem.

Muž přikývl.

„I s obyčejným štětcem se dá krásně psát,“ usmál se, „záleží, co máme na srdci.“

Vstupní dveře zaskřípaly. Do obchodu vešel nový zákazník. Otočil jsem se. Ve dveřích stála mladá žena v kimonu. Zezadu ji ozařovaly paprsky pronikající dovnitř zvenčí, její tvář stínilo šero panující uvnitř.

„Ach,“ usmál se prodavač obchodu s psacími potřebami, „slečna Kijoko. Račte dál.“

Cikáda na polici se mi moc líbí, což je s podivem, protože hmyzu zrovna neholduju. Leží tam už mnoho let a je opředená legendami. Nikdo neví, kde se tam vzala, a tak vznikla fáma, že ji kdysi z Japonska přivezl Miroslav Novák, a od té doby jí nikdo neřekne jinak než „Novákova cikáda“. Novák byl japanolog, kterej se zasloužil o prosperitu oboru, založil československo-japonskou společnost a časopis *Nový Orient*. Taky svýho času japonský studia vedl, proto máme kromě cikády i plnou skříň „Novákovejch skript“.

Novákovu cikádu do kabinetu Novák patrně nepřinesl, ale nerada bych mu ubírala zásluhy. Cikáda je seschlá jako mumie, jenom nad očima má stále se třpytící červeno-zelený tečky, který i po letech zářej jako drahý kameny.

Prozrazují, že v cikádě ještě něco je. Odpočívá na vatovém polštářku a nožičky má pokojně složené pod tělíčkem. Jednou jsem ji vytáhla na naši japonskou lektorku, když zrovna obědvala. Málem se zadusila rýží. Netušila jsem, že se Japonci cikád tak štítí. Ale je fakt, že kdyby na mě někdo vytáhl krabičku s pavoukem, vyskočila bych z okna.

Cikáda na poličce leží už tak dlouho, že si občas říkám, kdy začne žít vlastním životem. Někteří doktorandi tvrdí, že to ve skutečnosti žádná cikáda není. Že je to zombie cikáda. Zombáda. A jednoho dne že nás všechny dostane. Ale zatím jenom tiše sedí a na čelíčku se jí lesknou červený rubíny a zelený smaragdy. Za celá ta léta musela vyslechnout tolik konzultací a soukromých hovorů pedagogů, že je to určitě nejvzdělanější cikáda na světě. Slyší všechno. Zrovna jako nějaká štěnice.

Znovu upřu pohled do *Milenců*. Za celý den jsem přeložila sotva dvě stránky. Jde mi to zoufale pomalu. Až Klíma uvidí, jakým šnečím tempem postupuju, tak se mi vysměje. Je mi jasný, že s tím musím pohnout.

Žena udělala několik kroků k nám.

„Dobrý den, pane Kitamuro,“ usmála se a potom se obrátila na mě a chtěla mě také pozdravit, jenomže ztichla. Měla krásný, kulatý obličej a drobný nos. A krásné oči. Tmavé, hluboké, jako nakreslené tuší.

„Dobrý den,“ pozdravil jsem. Prohlížela si mě dlouhým, vážným pohledem, ve kterém bylo něco, čemu jsem nerozuměl. Snad nějaký cit, který jsem ve svých dvanácti letech nedokázal správně uchopit.

„Dobrý den,“ odvětila nakonec.

„Tak, mladý pane,“ podal mi prodavač nový štětec, tentokrát obyčejný s vlákny zasazenými v bambusovém dřívku, „takovýto štětec by vám vyhovoval?“

Přikývl jsem a podal jsem majiteli peníze. Všiml jsem si, že má od tuše začernalé prsty.

„A co mohu udělat pro vás, slečno Kijoko?“ otočil se prodavač na mladou ženu. Zdálo se, že se dobře znají.

„Potřebovala bych jenom tušový kámen a nějaké papíry,“ sáhla do taštičky a vytáhla peníze.

Už jsem měl být dávno pryč, nedokázal jsem však obchod opustit. Prohlížel jsem si vzor na jejím kimonu a způsob, jakým měla učesané vlasy, se mi zdál velmi složitý. Prodavač mezitím vytáhl z košů žádané zboží.

„Nový štětec nepotřebujete?“ zeptal se prodavač.

„Nikoli,“ zavrtěla hlavou, „ty, které používám, mi vyhovují.“
Přešel jsem k nim blíž.

„A jaké štětce používáte? Jaký typ vlasu? Koňské zíně?“ zeptal jsem se. Chtěl jsem na ženu nějak zapůsobit, vypadat dospěleji. Oči obou se ke mně otočily. Prodavač se zatvářil pobaveně. S obavami jsem se zadíval do ženiny tváře, ne najdu-li i v ní známky posměchu.

„Ano prosím,“ odpověděla, „používám štětec z koňských zíní. Mladý pán se rovněž zajímá o psaní?“

Po posměchu nebylo v jejím výrazu ani památky. Ulevilo se mi. Najednou mi přišlo, že k ní mám velmi blízko.

„Ano,“ řekl jsem, „můj otec byl kaligrafem. Píšu již od dětství.“

„Ach tak,“ přikývla žena.

„Tak váš pan otec byl kaligrafem?“ zaujalo mé prohlášení prodavače, „a smím se zeptat na ctěné jméno vašeho pana otce?“

Sděлил jsem prodavači otcovo jméno a on se odmlčel. Potom se dlouze zadíval na mladou ženu, která upřela pohled na zem.

„Mělo mě to napadnout hned,“ pokýval prodavač hlavou, „jste mu velmi podobný. Váš pan otec zde byl pravidelným zákazníkem.“

Potom podal ženě tušový kámen a papíry.

Znovu se zadívám na cikádu na polici. Pak vytáhnu z tašky vodu a napiju se. Jsem úplně vyprahlá. Neměla jsem na to společný překládání kejvat. Takhle se honit, když bych navíc měla psát diplomku, to není zdravý. Jenomže od posledního setkání s Klímou nemůžu myslet na nic jiného.

„Vy také píšete od dětství?“ nepřestával jsem zírat na mladou ženu.

„Ano,“ přikývla, „brala jsem hodiny již od útlého věku.“

Bylo mi dvanáct let, ještě jsem pořádně nerozuměl, proč z ní nedovedu odtrhnout pohled, ale říkal jsem si, že kdybych snad měl starší sestru, přál bych si, aby vypadala jako tahle žena.

Když žena za tuš zaplatila, uklonila se nejprve prodavači a potom i mně.

„Přeji vám hezký den,“ řekla.

„Já vám také,“ odpověděl jsem. Žena se otočila k východu. Jenomže v tom se z venku ozval hlas mé tety. Patrně již porídila vše, co potřebovala, a přišla mě vyzvednout. Mladá žena přede mnou sebou trhla, zastavila se a zoufale se rozhlédla po místnosti, jako kdyby hledala úkryt. Měl jsem vyběhnout ven a setkání s mou příbuznou ji ušetřit, nedokázal jsem ale situaci včas rozklíčovat.

„Satoši? Jsi tady?“ objevila se teta ve dveřích. Její příchod nepůsobil v porovnání s příchodem mladé ženy ani trochu nadpozemsky.

„Dobrý den,“ pozdravila teta prodavače a potom se otočila na mě, „pořídil si štětec?“

Ukázal jsem jí svůj nákup.

„Výborně. Tak pojďme,“ řekla teta, jenomže vtom si všimla mladé ženy, která stále odvracela tvář. Ani jedna z nich tu druhou nepozdravila. Tetě ztuhly rysy v obličeji.

„Satoši, jdeme domů!“ řekla mi.

Poslušně jsem ji následoval ven. Když jsem se otočil zpátky do obchodu, mladá žena si zakrývala obličej rukávem a prodavač upravoval papír s nápisem na zdi.

„Co to bylo za ženu?“ zeptal jsem se tety po cestě domů, „ty ji znáš?“

Chvilku trvalo, než teta odpověděla.

„To je čarodějnice,“ řekla mi, „která ti ukradne srdce, když nebudeš dostatečně opatrný. Nepřibližuj se k ní. Kdybys ji znovu někde potkal, uteč co nejdál.“

Přestanu číst a zadívám se na dvorek. Co to Klíma minule říkal o smrti? Nemůžu si vzpomenout. Měla jsem si to hned napsat. Promnu si oči. Určitě to nějak souviselo se smrtí nějakýho autora.

Vstanu a dojdou k počítači. Rozkliknu google a zadám do vyhledavače *smrt*. A za to dopíšu *literární teorie*. A ejhle. Vyjede mi článek o Rolandu Barthesovi. Dám se do čtení. Ale postupně mě zalévá vlna deprese. Připadám si najednou hrozně hloupá.

Takhle se Klímovi nemůžu postavit v žádný debatě. Ten je přece v literární teorii zběhlej, a ještě by se mi vysmál. Úplně vidím jeho výraz ve tváři. Kupková chce na doktorát a nezná rozdíl mezi prolepsi a analepsi? Díky bohu, že mě zatím neprokoukl. Propadla bych se hanbou. Budu se sebou muset něco udělat. Podívám se ke stolu, kde se válí rozložení *Milenci*. Panebože. Začíná toho na mě být nějak moc. Překlad, hrabání se v Kawašitovy minulosti, luštění zápisů Jokomicu Riičiho a ještě do toho musím studovat teorii.

Vezmu klíč od regálu s literaturou zabývající se literární teorií a vytáhnu prvních pět svazků zleva. Budu to muset vzít popořadě. Položím je na kraj stolu a vezmu do ruky první. Todorov, *Poetika prózy*. Kniha je odrbaná, už ji přede mnou v ruce drželo jistě spousta studentů. Dost možná i Klíma. Otevřu ji a zjistím, že je celá podtrhaná a zaškrтанá zvýrazňovačem.

Stačí chvilka a mám pocit, že mi praskne hlava. Jak tohle někdo může číst? Nedá se v tom vyznat. Hemží se to pojma až z toho mám mžitky před očima. Vzala jsem si k ruce slovník literární teorie, ale vůbec to nepomohlo, protože jak se v průběhu let měnil význam používaných termínů, je tu každému věnovaná hustě popsaná dvojstránka. Mám pocit, že jsem se ocitla uprostřed pavoučí sítě. Od každého slova vede milion vláken všemi směry, nedá se v tom vyznat. Stala jsem se snadnou kořistí, uvízlou mouchou na síti pavouka literární teorie.

Zírám do knížek a zoufám si. Když Todorov mluví o motivu, myslí tím úplně něco jiného než Barthes a než na to

člověk přijde, má pocit, že mu vybuchne mozek a že musí nutně spáchat preventivní sebevraždu, než se doopravdy zblázní, svlíkne se a bude nahej chodit mezi počítačema a knihama určenejma ke katalogizaci. A všechny ty jména! A každěj si něco myslel! Obvykle o něčem, o čem už si myslel něco někdo před ním. Kdo si to má pamatovat? Jestli si Klíma tohle všechno pamatuje, tak smekám. Nakonec si několik knih vezmu s sebou domů. Moje taška váží přes deset kilo. Začínám chápat, proč se Klíma pořád tak plouží. S takovouhle váhou na zádech normálně chodit nejde!

19.

„Představ si,“ opírá se Kristýna hlavou o zed', „včera jsem v laborce probřečela celý odpoledne.“

„Jak to?“ zeptám se.

„To se těžko vysvětluje. Totiž, zavolal mi táta ze Srí Lanky.“

„No ale tak, to je snad dobrý ne?“

„No, já ti nevím. Víš, oni mají během meditací zakázáno používat telefony, takže ho má běžně vypnutej a vůbec se mu nedá dovolat. Člověk je závislej na tom, kdy se uráčí ozvat. Dřív volával tak jednou za tři měsíce. No, ne že by to stačilo, ale aspoň jsem měla pocit, že se trochu zajímá. Naposledy mi zavolal v březnu a od té doby jsme se neslyšeli. To je dobrýho tři čtvrtě roku. Takže jsem nejdřív byla ráda, že ho slyším. Řekl mi, že možná v létě přiletí, protože mu to snad zaplatí nějakěj Australan, kterýmu otec připadá jako děsnej spirituální guru. Však víš, že táta tam nemá k dispozici žádný peníze, a tak je závislej na takovejhle dotacích. No každopádně prej přijede a nějakou dobu tu bude.“

„No ale to je přece skvělý, nebo ne?“

„No, jenomže on přišel s tím, že v Česku chce definitivně ukončit všechno, co tady kdy dělal. Chce uzavřít, co nestihl před lety, než odjel do kláštera. Prej na mě v tomhle ohledu spoléhá. Rozhodl se všechny peníze, co tu má na účtech, vybrat a rozdělit mezi mě a bratra jako dědictví. Doslova mi řekl, že si přeje, aby tady po sobě všechno smazal, aby to vypadalo, jako že umřel. No, tak ti mě to nějak složilo. Úplně mě to rozhodilo. Já přece nejsem žádněj pohřebák,

abych mu tady vyřizovala jeho záležitosti a pomáhala mu zmizet z mého života. To je hrozný.“

Nevím, co na tohle říct.

„A co ty?“ povzdechne si Kristýna, „je u tebe něco nového? Co ten tvůj Kawašita? Posunuje se to někam?“

„Ale jo,“ pokrčím rameny, „překládám jako šílená a Klímovi se podařilo ověřit, že vážně žil. Jenom teď budeme muset pročitat mraky různých zápisků předválečných autorů a hledat, jestli tam o tom Kawašitovi něco není napsané. Jo a taky jsem se vrhla na teorii.“

Kristýna se usměje.

„Tak to vypadá, že tě ten Klíma docela nakopnul, ne?“

„Docela jo.“

„A ta teorie tě baví?“

„Ale jo,“ pokrčím rameny, „jen je to strašně komplikovaný a mám pocit, že než napsat normální větu, tak by většina těch teoretiků radši spáchala sebevraždu. Hemží se to samějma kognitivníma lingvistikama, strukturalismem, proliferací, kontiguitou, korelací, afirmací a podobněma věcma.“

Kristýna se otřese.

„A Klíma tohle všechno ovládá?“

„No asi jo.“

„Tak to je dobřej, ne?“

„Ale jo,“ pokrčím rameny. Kristýna upíjí ze svého kafe.

„Von se ti ten Klíma nakonec ještě začne líbit,“ zasměje se.

„To ani neříkej. Nelíbil by se mi, ani kdyby si lepenkou přilepil koutky očí k uším, aby se mu trochu zešikmily.“

Kristýna mi věnuje dlouhej pohled.

„Prosím tě, neříkej mi, že si něco takovýho někdy zkoušela.“

„Na gymplu. Hrozně moc jsem se chtěla stát Japonkou. Ale nepomohlo to.“

Kristýna na mě fascinovaně zírání.

„Ty seš fakt cvok. Fakt cvok. Hele mě přišlo divný, jak ses mě na gymplu každý ráno ptala, jestli nejsi japonštější než včera, ale tohle je fakt moc, ty vole.“

„Ne abys to někomu řekla! By mě vyhodili z univerzity a zavřeli do cvokhausu.“

„No, to si myslím. Však bys tam patřila! Ale ono... bůh ví, co dělají ti tvý povedení spolužáci.“

„No jeden si myslí, že je psí démon z kreslenýho seriálu.“

„Doufám, že to není ten Klíma,“ kreslí Kristýna brčkem po stole rovnice.

„Ne. Ten se jako strašidlo už narodil.“